

Publicaties 2005 –Inhoudsopgave

Klik op het item die u wenst te lezen !

Kerstmis: het gebeurt vandaag maar eigenlijk gebeurt er niets.....	1
Rellen in Frankrijk.....	2
EIGENSCHAPPEN VAN DROMEN	2
DE AARD VAN DE WERKELIJKHEID.....	3
VRIJE WIL EN GERECHT.....	4
ZELF-THERAPIE	5
ASTRALE SFEREN, ENTITEITEN EN BEZETENHEID	6
DE (ON)AFHANKELIJKHEID VAN HET HEDENDAAGS DENKEN	7
OVERSCHAT DE "GOEDE OUDE TIJD" OOK WEER NIET.....	8
Saturnus.....	9
Geboren worden	10
Kafka	11
Kafka in het licht van de moderne astrologie	11

Kerstmis: het gebeurt vandaag maar eigenlijk gebeurt er niets.

De aarde staat wat schuin tegenover de zon. Ook vandaag gaat haar draaibeweging rond de zon gewoon verder. Tot vandaag werden de dagen reeds sedert 6 maanden, korter. Maar omdat de aarde wat schuin staat, beginnen vanaf vandaag in onze streken de dagen te lengen. Aanvankelijk valt dit nauwelijks op. Het is zelfs zo dat de dagen 's avonds reeds sedert enkele dagen lengen, terwijl ze 's morgens ook na vandaag nog korter worden. Vandaag echter wordt voor het eerst het lengen 's avonds groter dan het korten 's morgens. Na enkele dagen staat het onomstotelijk vast dat de dagen weer het lengen hebben aangevat. Dan barsten inderdaad de

vieringen los. Eerst Kerstmis (ooit in onze streken de Joelfeesten), dan Nieuwjaar, dan Driekoningen, het nieuwjaar in het Oosten. Deze vieringen vallen in de donkerste dagen van het jaar. En centreren zich rond het licht (vuren, sterren, kerstlichten in straten en huizen...). Het is analoog met de dromen die verschijnen in de slaap in de duisternis van de nacht. Kerstmis, Nieuwjaarke zoete heeft iets van dromen (kindje in het stalletje met schaapjes), van wensen (nieuwjaar), van loskomen van de dagelijkse realiteit.

Rellen in Frankrijk

Wie geloofde 10 jaar geleden dat er nog iets van Nostradamus klopte? Nostradamus was zagezegd goed voor het verleden: hij had misschien nog de 2e wereldoorlog voorzien. Men vond Hitler in zijn verzen terug, maar verder: Afghanistan, zo'n ruw bergachtig land, nauwelijks interessant voor de moderne wereld om er te vechten, en dat als begin van de derde wereldoorlog? Kom nou.

En dat hij de belangrijkste strijd in Frankrijk situeerde, dat was natuurlijk omdat hij Fransman was, en de wereld toen in zijn visie West-Europa was met Frankrijk in het midden.

Maar nee. De Amerikanen, normaal veilig omringd door de twee wereldzeeën, zijn zelf naar Afghanistan gegaan, om dan verder Irak aan te pakken en zitten daar nu tot eigen scha en schande duidelijk in de shit. Waren ze thuis gebleven, ze waren nagenoeg onkwetsbaar. Maar, de loop van de geschiedenis besliste blijkbaar anders. Hetzelfde voor Frankrijk. Nostradamus zal ook wel gedacht hebben dat de Islam gewapenderhand zou proberen Frankrijk binnen te geraken. Maar nee, ze zijn er al. En als de Fransen niet opletten, nemen één dezer dagen al Parijs in. De definitieve strijd zal het wel nog niet zijn, want de geschiedenis is hier blijkbaar de Moslim-leiders of -planners vooruit gehold.

EIGENSCHAPPEN VAN DROMEN

Er zijn vele soorten dromen. Het heeft te maken met je aanleg welke soort dromen je vooral droomt. Er zijn al veel classificaties van soorten dromen gemaakt, maar ik wil nu de dromen herleiden tot twee grote groepen.

Bij de eerste groep zou ik dan de meer spiritistische dromen plaatsen: de astrale dromen, de voorspellende dromen, de droomontmoetingen, waarin soms ook gidsen aanwezig lijken. In die dromen ook telepathie e.d.

De tweede groep zou dan de meer aardse groep zijn: de doordeweekse droom: flarden beelden waar je kop noch staart aan krijgt, maar die dan wel kunnen doorspekt zijn met Dunne-effecten, de verwerkingsdroom, de herhalende droom en de "grote" droom.

Waar de eerste groep vooral gaat over contact zoeken of leggen met hogere dimensies, is de tweede groep vooral functioneel binnen het geïncarneerde leven: het uiteindelijke resultaat is altijd verwerking.

1. De doordeweekse droom: emoties, die in het drukke leven in waaktoestand zich niet mochten of konden ontladen, ontladen zich hier nu wel. De droom lijkt wel een verwerkingsmachine die allerlei onverwerkte impulsen, emoties van overdag aan bod laat komen, door mekaar heen, zonder veel coherente betekenis, tot het geheel wat is gesaneerd.

2. De herhalende droom: de problematiek zit al iets dieper, zodat het verdromen alleen geen voldoening geeft. Dagen naeen, en af en toe met intervallen steekt de te verwerken emotie of problematiek telkens weer de kop op, en en zo'n droom vraagt echt om duiding of uitwerking in waaktoestand. Krijgt de droom dat niet, dan blijft hij zich maar herhalen. Natuurlijk, is de herhaling aangenaam, dan is daar niets op tegen.

3. De "grote" droom. Kan je op de limiet de essentie van je ganse leven duidelijk maken, op een hoger niveau verwerken. Dit zijn echt belangrijke dromen die je inzichten op diep niveau kunnen verschaffen. Een niveau waar je in je waakleven normaal niet bij kunt. Ze kunnen je zeer belangrijke en kei-nuttige inzichten geven. Anderzijds mag er wel een belletje rinkelen als je zeer frequent dergelijke dromen zou hebben: het is zeker niet "gezond" voor een aards leven té veel diepe inzichten te hebben. Misschien wel wat te vergelijken met een BDE, die soms ook ernstige psychische problemen kan veroorzaken. Toch kan de "grote" droom een zeer belangrijke, uiterst mooie synthese zijn. Het is zelfs zo dat sommige top-literatuur juist het niveau van die grote droom nastreeft.

DE AARD VAN DE WERKELIJKHEID

Niet te zwaar aan tillen...maar ergens is onze werkelijkheid van een catastrofaal niveau. Het is geboren worden, vele jaren van je ouders of andere volwassenen zeer afhankelijk zijn, dan zelf al vechten en wroeten in je eigen onderhoud voorzien, intussen verleid worden om voor het voortbestaan van de soort te zorgen, en dan maar door de natuur afgemaakt worden tot je het niet meer haalt.

Over de mensheid heen bekeken, wij mensen komen uit het dierenrijk, - wat men ook allemaal mag beweren - en in het dierenrijk heerst van oudsher het recht van de sterkste: er wordt daar (in de wildernis) volop vermoord en geroofd en gevlucht in een poging het zelf een tijdje bol te werken. Daar komen wij vandaan, en niet van het Aards Paradijs.

Het wezen dat we zijn beleeft genoeg aan eten, inslapen en na dat slapen wat fit zijn (van het slapen zelf weten we niet veel, je kunt dat moeilijk een permanent genot noemen), de voortplantingsact, en nog zo'n dingen, maar dat zijn allemaal dingen die niet zo lang duren, en daar blijft nog heel wat tijd tussen over, ook soms echt ellendige tijd. Vandaar dat in doorsnee, de mens vlucht. Haast altijd wil de mens niet zien hoe het werkelijk met en rond hem gesteld is.

In plaats van aan de werkelijke toestand (het moordende jungleleven) denkt de mens aan een Aards Paradijs, dat er nooit geweest is. Vroeger ontwierp de mens hele godsdiensten waaraan hij zich kon optrekken. En er werden verhalen verteld, die aan alles een mooiere en diepere

betekenis gaven. Die verhalen tonen de werkelijkheid wat anders. Meer nog, het is zeer gezond op het niveau van zo'n verhalen, ook godsdienstige mythen te leven. Het heeft ook natuurlijk zijn gevaren, omdat zo'n verhalen en godsdiensten kunnen gemanipuleerd worden, zodat hele groepen mensen voor de kar van gangsters, psychopaten (Hitler, Stalin en nog zo velen) kunnen worden gespannen. Als je eens op het niveau van zo'n verhalen (of godsdiensten) leeft, heb je dikwijls zelfs definitief je voeten niet meer op de grond, en zo komt het dat we die waanzinnige activiteiten krijgen van zelfmoordaanslagen, zinloze oorlogen etc.

De één speelt voor de ander de spiegel: de paus speelt paus voor de gelovigen en de toeristen op het Sint-Pietersplein spelen gelovige massa voor de paus, en de mufti speelt mufti voor... (maar daar ken ik de details niet zo goed van...)

Nee, blijkbaar kan de mens zijn leven niet rechtstreeks aan, zoals het ons ook onmogelijk en ook uiterst schadelijk is met het blote oog in de zon te kijken en zoekt een mens naar dwaalwegen (met de hulp van zijn nieuwe vermogen, de fantasie), die op hun beurt weer nieuwe ellende - maar ook dus sensatie - veroorzaken.

Het is anderzijds wel prikkelend het zo eens te bekijken, onze Comédie Humaine.

à la Mercurius,

VRIJE WIL EN GERECHT

"Stel nu dat alles lot is en we geen vrije wil hebben, dan kan men iemand voor het gerecht niet van een begane misdaad beschuldigen"

Waarom zou men dat niet kunnen?

Op allerdiepste niveau is er geen goed en kwaad, zelfs niet voor God, hoe men Die zich ook voorstelt. In essentie moet niemand zich door anderen de les laten spellen. Je enige meester is je wezen, je Innerlijk Wezen, volgens een bepaalde terminologie. Wanneer je een echte misdaad begaan hebt, dan weet je Wezen waarom je dat gedaan hebt, en eventueel waar je in de fout bent gegaan. De ware fout is haast altijd iets heel anders dan wat het gerecht, of de moraal er zal van bakken. Een misdaad kan voor je omgeving niets betekenen, maar jij weet dat het een misstap was. Anderzijds kan een bepaalde daad je door je omgeving (waaronder het gerecht), zwaar worden aangerekend, terwijl jij weet dat het helemaal geen misstap was.

Het gerecht werkt helemaal anders, ook in zuivere vorm (wat zoals bij alles, zelden voorkomt). Het gerecht zijn afspraken, niet meer dan dat. De "verkozenen des volks" stemmen wetten, en het gerecht past die dan toe. Wetten worden gestemd, meerderheid tegen minderheid. Ook dat zijn spelregels, niet meer dan dat. Het gerecht past dan die wetten toe. Aangezien je als burger via-via-via in feite zelf die wetten hebt gestemd, al was het langs één van je voorvaderen en langs een parlementair, die met zijn partij moest meestemmen, het zijn de spelregels en je moet ze tot het einde meespelen. Veroordelen die wetten je langs een rechter , je moet die veroordeling aanvaarden. Althans voor zover je, weer volgens dezelfde spelregels, niet in beroep gaat.

Echt mens zijn is die zaken uit mekaar houden. En wat ons gerecht betreft, laten we onthouden het soort democratie dat wij kennen - in principe scheiding van wetgevende, uitvoerende en rechterlijke macht - , ongeveer de minst slechte regeringsvorm is.

ZELF-THERAPIE

Dat wordt een probleem zijn wanneer men ingrijpt zonder afdoende kennis te hebben genomen van het perfecte evenwicht in de natuurwetten. Dit gebeurt tegenwoordig zeer veel. Vooral bij de zovelen die aan zelfgenezing doen, en hun informatie halen uit de populaire blaadjes, die zich op hun beurt nagenoeg volledig laten leiden door de "markteconomische wetten" . Verkoopcijfers en winstmarges.

Maar die " afdoende kennis" ligt anderzijds ook niet zo voor de hand. Uiteindelijk wordt niemand in het perfecte evenwicht geboren, en velen komen terecht in traumatiserende situaties, die dan weer trauma's veroorzaken.

Het kan zelfs wenselijk zijn niet direct naar het perfecte evenwicht te streven, omdat wanneer men dit te rigoreus doet, men eerder traumatische letsels gaat onderdrukken, dan ze de gelegenheid geven langzaam een uitweg te zoeken. Dit kunnen trauma's van dit leven zijn, maar dikwijls zijn trauma's in dit leven, herhalingen van van vroegere grote trauma's. Die nieuwe trauma's geven juist door de herhaling een mogelijkheid, eindelijk eens naar een blijvende uitweg te zoeken.

Wanneer men - en dat kan dan met een Aha-Erlebnis gebeuren, een min of meer perfect beeld van zichzelf voor het geestesoog ziet, dan is het inderdaad het moment om ernaar te streven dit te verwerkelijken. Maar zolang men dit niet ziet, geen man over boord. Weet wel dat het er ergens is, en dat het je wel eens, als je er voor open staat, zal te binnen schieten. Maar je kunt ook al greep hebben op een minder bevredigend beeld van jezelf, dat je toch al iets biedt. Streef er dan toch maar naar, maar met de nodige reserves. Het kan uiteindelijk blijken dat er fouten zitten in dat beeld, die je dan best weer los laat en laat varen. Maar intussen ben je toch al op weg...

Uiteindelijk, geef je de tijd om tot jezelf te komen. Natuurlijk, het zal niet veel helpen mooie en goeie beelden van je zelf te krijgen, als je niet bereid bent de erdoor vereiste veranderingen in je leefpatroon en omgeving aan te brengen. Je hebt dat soms bij mensen die wel veel zien, maar zodra ze iets bij zichzelf zien dat enige "omturning" vraagt, blokkeren ze en gaan terug bij de ander kijken. Zeer menselijk, maar de resultaten zijn gering...

Dit haal ik hier allemaal aan, om te tonen dat het toch ietske complexer is, en dat men niet moet ontgoocheld zijn als het niet onmiddellijk lukt. Beter inzicht in hoe het in zijn geheel werkt, kan op betere gedachten brengen en weer een verdere uitweg, een klaarder doel verschaffen.

ASTRALE SFEREN, ENTITEITEN EN BEZETENHEID

1. Een slang die gewoon is in het oerwoud te leven, zal (na de dood) in een sfeer terechtkomen die oerwoudachtig is. Die slang is heel haar leven slang geweest, en na de dood, als het lichaam begint te ontbinden, maakt de energie zich daaruit los, en gaat op zichzelf verder. De sfeer blijft, maar begint ook te vervagen wellicht tot het volledig is weggedeemsterd en opgelost.

Ook een mens leeft in een bepaalde sfeer (bepaalde omgeving, bepaalde gevoelens, bepaalde verlangens, bepaalde hoop of wanhoop, bepaalde liefde of weerzin) en ook als de mens sterft, ontbindt zich het lichaam en aanvankelijk is de sfeer nog duidelijk aanwezig, maar ook die verandert. Er zijn verschillende denksystemen die verschillende stadia binnen die verandering benoemen. De meest gepopulariseerde in deze streken, zal wellicht die zijn die enkele eeuwen werd gepropageerd door de Kerk : ofwel direct naar de hemel, ofwel direct naar de hel, maar dikwijls eerst een tijd vagevuur, en dan naar de hemel. Er wordt wel gesproken van een oordeel bij de dood, wat dan een "verkerkelijking" zou zijn van de BDE, misschien wel een "wetenschappelijk" feit..

Het gebeuren bij de slang is een gewoon, natuurlijk gebeuren. Waarom zou dit bij de mens dan niet zo zijn? Waarom al die morele implicaties? (zie verder)

2. Het is een bekende gedachte: als de mens van iets zeker is, dan is het dat hij ooit zal sterven. Goed, dit even in overweging nemend, denk ik toch dat niemand nu reeds heeft beslist niet naar het licht te gaan, en dan maar te blijven ronddolen en op één of andere manier mensen te pesten. Wat dan met de degene die plots dodelijk verongelukt, wat versuft en verdoemd van niks meer weet, en hoewel hij/zij een deugzaam en voorbeeldig leven heeft geleid toch maar blijft hangen. En in wanhoop al die negatieve dingen gaat doen, proberen te hosten etc.

Er is voor die vraag wel iets te zeggen. In hele periodes van de geschiedenis waren er mensen (middeleeuwen?) die zich heel hun leven (langs liturgie, goede werken) voorbereidden op de dood, en hoopten dat het daardoor allemaal goed zou aflopen. Maar we zien dagelijks rond ons dat velen denken dat ze heel goede mensen zijn, denken dat ze overal tussen komen om het goede te doen, dat ook zeggen, maar in concreto steeds maar weer de boel op stelten zetten, en veel ellende veroorzaken. Wie iets van het vroegere kloosterleven kent, weet dat achter die muren veel hypocrisie, intriges, frustratie, haat en ander dergelijk ongedierte schuilging. Nochtans, juist die mensen hadden oorspronkelijk de bedoeling zich goed op de dood of het leven na de dood voor te bereiden.

3. Het leven na de dood is door de ganse geschiedenis heen dikwijls gebruikt worden om het leven hier op aarde wat gemakkelijker te kunnen organiseren. De gedachte was ongeveer: bedreig de potentiële misdadiger niet met de gevangenis, maar overtuig hem ervan dat hij door een misdaad voor eeuwig zal branden in de hel. Uitiendelijk was dat puur pragmatisch (de maatschappij op "goedkope" manier in goede banen houden) maar het heeft ook veel innerlijke ellende veroorzaakt: het was niet genoeg dat je iets ergs overkwam (een doodslag onder een ongekende, heftige impuls) nee je stond definitief voor het eeuwige zwarte gat. Dat kan ook averechtse gevolgen hebben. Het ware interessant bv. de diepste waar-psychologische motieven van al die would-be en ook effectieve zelfmoordterroristen te kennen. Een wrede gedachtenwereld maakt ook wrede mensen.

4. Daarom is het goed, zonder enige "morele" bijbedoeling, grondig te onderzoeken wat er na de dood werkelijk eventueel allemaal kan gebeuren. En als we dat eens echt weten, dan pas kunnen we de mensen en onszelf adviezen geven, hoe wel best zouden leven of denken opdat het niet nogmaals de verkeerde kant uitgaat. Want zoals het er nu naar uitziet, zijn er zeer velen die na hun dood echt in de shit zitten.

DE (ON)AFHANKELIJKHEID VAN HET HEDENDAAGS DENKEN

1. Ik zou de onafhankelijkheid van het "hedendaags denkwerk" niet overschatten. Hoe dan ook, het blijft zeer schatplichtig aan de modellen die in die mythen, waaruit de godsdiensten zijn ontstaan, vorm hebben bekregen.

2. Bv. het humanistisch denken. Legt de nadruk op de mens zelf, op zijn vrijheid en dus ook verantwoordelijkheid, en dit bij elk individu apart. Het humanisme is grotendeels te herleiden tot de gedachtenwereld van die oude godsdiensten, natuurlijk nadat alle religieuze franjes er zijn weggelaten.

3. Het is geen absolute, onvermijdelijke noodzaak dat mensen leven zoals ze nu leven: eigen verantwoordelijkheid, de persoon staat centraal, en vertrekkend van allemaal onafhankelijke, bewuste individuen wordt de maatschappij opgebouwd. Het is niet de volledige realiteit dat ieder persoon altijd bewust en verantwoordelijk is. Maar toch bouwt de maatschappij op die premisse, en dat is historisch gezien een erfenis van die "oude" godsdiensten en hun mythes.

4. In theorie zijn ook, evenzeer gebouwd op de wezens die we nu "mensen" noemen, totaal andere maatschappijen denkbaar. Het oude Egypte leefde fundamenteel anders dan wij - misschien kan het grote belang dat astrologie in die maatschappij had, daar reeds naar wijzen - maar meer recent waren er de pogingen van aan de ene kant van het spectrum de Nazi's, aan de andere kant het regime van Pol Pot in Cambodja. Weliswaar mislukte en ook verderfelijke aanzetten tot een heel andere maatschappij en mensbeeld.

OVERSCHAT DE "GOEDE OUDE TIJD" OOK WEER NIET

Ik kom uit een klein dorp, en wat ik nu tracht weer te geven is van ver vóór mijn tijd, de jaren 1910, 20, 30...

Ik schets zomaar ongeveer. De geneeskunde was al wat vooruitgegaan, en er was al veel minder kindersterfte. Men kende nauwelijks voorbehoedsmiddelen, in welke vorm dan ook en voor het eerst in eeuwen kreeg men stilaan kroostrijke gezinnen. Maar geef ze maar eens allemaal eten. De vader had nauwelijks lager onderwijs genoten, en moest aan werk zien te geraken: meestal vele uren tegen een laag loon. Zijn vrouw had in de regel geen werk, moest maar trachten het gezin met de vele kinderen recht te houden. Wat deed ze: ze zette enkele stoelen en tafels samen, klopte bij een brouwer aan en begon café te houden. Mannen tot over hun oren in de problemen waren een gemakkelijke prooi. Op elke hoek van de straat had je toen een café, en de mannen die na een lastige, door brutale bazen afgeblafte dag naar huis kwamen konden er nauwelijks aan weerstaan. Wanneer de toestand nog slechter werd, en de vrouw met haar cafétje niet meer rondkwam, lokte ze aan een schappelijk prijsje één of andere jonge (of niet meer zo jonge) gast mee naar boven, en zo kon ze het voor haar hele gezin toch nog beredderen.

Het weer in die tijd was ongeveer het weer van nu: je kon de mooie zomeravonden meestal op een paar handen tellen. En de mensen die dan vóór de deur op de stoep zaten te keuvelen, waren dan meestal oudjes vóór hun tijd, krom van de jicht of de rheuma en niet meer in staat naar het café te gaan. De vrouwen waren dikwijls in hun ellende zwaarlijvig geworden, en hadden het echt nodig na die rommelige dag wat op een stoel te kunnen zitten.

Heeft natuurlijk allemaal zijn charme...maar ik leef toch liever in deze tijd.

Je eigen leven leiden...wat is dat?

Laten we zeggen dat wij, mensen, er helemaal nog niet in het reine mee zijn. Er zijn de godsdiensten, die zeggen dat God de mens gemaakt heeft naar zijn beeld en gelijkenis. Daardoor leggen ze in feite aan ieder een bepaald mensbeeld op. En waar staan we dan met: je eigen leven leiden? Alle mensen worden gelijk want ze zijn allemaal gemaakt naar het beeld van God. Er zijn hele periodes in de geschiedenis geweest waar mensen die niet naar dat voorgeschotelde beeld leefden, er gewoon werden uitgebonjourd, al was het maar op de brandstapel. Het probleem is dus niet zo eenvoudig .. Dat aanbidden van die ene God is in vele periodes verworden tot een dictatuur, en heden ten dage hebben velen een grondige afkeer van godsdiensten - die het tegenwoordig nochtans meestal goed bedoelen - juist omwille van die restanten, herinnering aan die eeuwenlange dictatuur. Ik zeg dat godsdiensten het meestal goed bedoelen, want ze staan meestal achter vrede, tegen oorlog, achter rechtvaardigheid, tegen onrecht. Meestal behoren hun leden tot het betere soort mensen. Meestal...? Astrologie kent niet die "dictatuur" van de ene God, heeft eerder nog ankers in het

veelgodendom. De namen van de planeten zijn vroegere, heidense goden, en de betekenis van een planeet wordt ook afgeleid uit die oudere mythologieën. Let wel: de enige echte betekenis van een planeet kan alleen deze zijn die je zelf hebt ervaren, eventueel na wat hulp van andere astrologische zoekers. Astrologie op de limiet laat al wat je bent en in je is aan bod komen, en verdrukt niets. Het is in feite de perfecte opposiet van die oude godsdiensten die ten voordele van een bepaald denkbeeldig ideaal haast alles zouden onderdrukken. Op de limiet komt astrologie naar onze werkelijkheid zelf, en staat haaks op alle schone schijn. We leren onze echte werkelijkheid zien omdat we weten dat de werkelijkheid holistisch is, " zo boven zo beneden" en het consequent toepassen van dat principe geeft ons waardevolle inzichten, die nauwelijks op een andere manier te bereiken zijn.

Saturnus

In hele periodes van de geschiedenis (o.a. middeleeuwen) werd Saturnus beschouwd als een male-fac, een boosdoener. Waar Saturnus moeilijk stond in je horoscoop betekende dat dood, ongeluk. Saturnus is in feite dé planeet van de aarde, en de aarde werd toen vooral gezien als een tranendal, iets om in bloed, zweet en tranen je hemel te verdienen. Saturnus is ook de heerser van tijd en ruimte, brengt structuur aan, incarneert het puur geestelijke in een stoffelijke gedaante. Tegenwoordig ziet men Saturnus niet meer zo negatief. Vroeger was astrologie meer fatalistisch: de goeie astroloog voorspelde iets, en inderdaad dat zou en moest gebeuren. En dat gebeurde ook: de koning werd vermoord, of verongelukte of stierf plots aan ziekte. Wanneer Saturnus in een horoscoop naderend onheil laat vermoeden, dan is dat niet meer zo onvermijdelijk als vroeger. Het gaat er het archetype Saturnus niet om je met lijden te treffen, het gaat hem er om je de nodige lessen bij te brengen. En ben je te hardleers, je kunt dan wel in ernstige problemen geraken. Saturnus is de verste, met het blote oog zichtbare planeet. Daarom wordt hij ook genoemd : de bewaker(?) van de drempel. De verdere planeten van ons zonnestelsel zijn onmogelijk voor het blote oog zichtbaar, en zijn dan ook pas met het opkomen van de moderne wetenschappen ontdekt (Uranus bv. rond de Franse Revolutie; Pluto rond het vervaardigen van de eerste atoombom, rond 1930). Deze laatste planeten zijn minder handelbaar in een horoscoop, terwijl Saturnus je geen kwaad zal doen, als je maar bereid bent de lessen te leren waarvoor je deze incarnatie hebt aangevat. Wat op aarde enigzins in stand wil blijven, moet zich enige structuur aanmeten, daarom is het kosmisch principe Saturnus hier echt nodig. Natuurlijk met dit kosmisch principe moet zorgvuldig worden omgegaan, anders belanden we in overdreven behoudsgezindheid, conservatisme, wantrouwen tegenover het andere, de andere en het nieuwe, wat evenzeer kan leiden tot de dood.

Geboren worden

Er zijn in de alternatieve wereld heel wat visies op de geboorte van een mens, de ene al meer afgeschreven van een ander dan de ander. De astrologie houdt het er meestal bij dat wij na de geboorte stilaan onze "planeten met hun aspecten invullen" in de omgeving waar we zijn terechtgekomen. Onze concrete incarnatie is in feite de concrete situatie van de kosmos gezien vanuit de precieze tijd en plaats waarop we zijn geboren. Laat dat aanvankelijk zeer flu zijn(wijzelf weten nog van niets en zien ook nog helemaal niet) maar geleidelijk met de verbetering van ons zicht en ons beginnen kennen van onze concrete omgeving, vullen wij die "planeet -standen en -relaties" in onze omgeving in. Een astroloog verwacht niet dat de concrete persoon waarop wij die planeet(met teken, huis, en aspecten) "plakken" volledig met die figuur overeenkomt. Wel moeten er enkele aanknopingspunten zijn. Die man die daar heel regelmatig verschijnt, en van wie de tussenkomsten zich meestal heel concreet laten gelden, gaan we in ons kosmisch patroon als "vader" duiden. Maar dan ziet die man er voor ons niet uit zoals zijn horoscoop hem zou tonen, maar zoals hij in onze horoscoop staat. En wanneer wij later tegen hem strijden, strijden wij niet tegen wie hij concreet is, maar tegen de krachten die hij in onze horoscoop eventueel " in vuur en vlam" heeft gezet. Een meer extreme stelling in de alternatieve wereld is: het kind kiest zijn ouders, kiest het gezin waar het terecht komt. Het zou toch kunnen dat dit in de eerste plaats " wishful thinking" is. Deze visie heeft in elk geval tot gevolg dat ze je ego (of je wezen) versterkt. Het gevaar is dan weer dat zo'n ego's gaan zweven, en van zo'n ego's is de new age wereld vol.

De zin van het leven

Wat bij de vraag naar de zin van het leven, zeer duidelijk is, is dat alles met mekaar verbonden is. De keuzes die ons beperkte ik kan maken, zijn onvermijdelijk verbonden met al wat is, en zijn in die zin dan ook al zeer beperkt. Wie korte benen heeft, kan bv maar kleine stappen zetten. Hij kan natuurlijk beginnen springen, maar het ligt toch in de lijn dat hij in de regel kleine stappen gaat zetten, enkele sprongen daargelaten. Als ik een belangrijke keuze maak, bv. een belangrijke zwenking in wat ik tot nog toe deed, dan zal dat maar lukken alles ALLES zich daaraan aanpast, of reeds in die richting bewoog. Ik ben verbonden met alles en dien eigenlijk met alles rekening te houden wanneer ik een belangrijke beslissing neem. Natuurlijk, het is ook eigen aan die aardse leven, dat ik nooit alles kan weten, en dus ook nooit met alles volledig rekening kan houden. Vandaar dat ergens instrumenten nuttig kunnen zijn, maar ook, dat er hulp geboden kan worden. Hulp: bv. voorspellende dromen; nachtelijke dromen die je in je situatie inzicht geven op niet-dagdagelijks niveau. Instrumenten: er zijn onder dat ALLES, elementen waarvan we de toekomstige evolutie reeds kennen. Bv. de seizoenen. We kunnen nagenoeg 100% zeker zijn dat na deze momenteel nogal drukkende

zomer binnen enkele maanden weer een winter komt. Heeft te maken met bewegingen die de aarde op zich zelf maakt, maar ook met de relatie tot de Zon. Alle bewegingen binnen het zonnestelsel liggen zo op zeer lange termijn vast, en hebben evengoed een betekenis, zoals ALLES een betekenis heeft. Wanneer onze keuze niet accordeert met die evoluerende betekenissen van die grotere elementen, dan is de kans overweldigend groot dat onze keuze fallicant zal uitlopen, dat wij niet zullen bereiken wat wij wilden. Onze vrijheid is zeer beperkt door het feit dat ze binnen het AL actief is, waarmee ze zeer innig verbonden is. Astrologie kan je leren hoe die grotere bewegingen (betekenissen) zich voltrekken, en kan je dus bij je keuze helpen. Wat de zin is van dit alles? Zoals ik al zei: hier op aarde kunnen we nooit alles weten, en ook daarop(de zin van ons leven) hebben we slechts sporadisch zicht, bij flitsen.

Kafka

Kafka wilde wel ergens choqueren zoals het kleine kind soms tracht te choqueren om de aandacht van zijn moeder te trekken. En misschien verhinderde hij zichzelf wel het af te maken, maar dan vooral opdat anderen hem niet zouden kunnen vastpinnen, niet zozeer om de kinderlijke vrijheid te behouden. Zijn verhalen, hoewel zeer precies en nauwkeurig gedetailleerd weergegeven, lijken anderzijds ook op nachtelijke dromen, en dat zou kunnen cusp huis 12 op Kreeft zijn.

Maar anderzijds wordt hij toch als één van de allersterkste schrijvers gezien, en dan kun je toch moeilijk nog een kind zijn. Kafka, van Joodse afkomst, wordt gezien als de schrijver die ergens het meest overtuigend de "vervreemdende" existentie van de moderne mens heeft uitgebeeld. In sommige van zijn verhalen voorvoelt hij de ondenkbare catastrofe die het "Derde Rijk" is geweest. (Zussen en vriendinnen van hem, joden dus, zijn alle inconcentratiekampen omgekomen).

Die extreme ambitie, zijn ervaring als mens in zijn tijd in droomachtige verhalen heel nauwkeurig weer te geven, zou toch ook moeten in zijn horoscoop terug te vinden zijn. Veel schrijvers bouwen op jeugdpatronen, maar hebben dan meestal toch de creatieve (Kreeft)kracht van een Kafka niet.

Het leven op deze aardkloot, tussen de liefde en de haat van de mensen, was voor hem een angstaanjagende, kwetsende bedoening (Maan-Mercurius-Venus vierkant Uranus). Velen in zo'n situatie verdwijnen gewoon, komen nooit aan een grootse prestatie toe, laat staan zo'n krachtig schrijven. Ook dat zou wel mogen in zijn horoscoop staan, en wordt wellicht door de progressieve Neptunus haast weer vernietigd. Het zou wel iets unieks mogen zijn. Zon conjunct Jupiter ingaande driehoek Noordelijke Maansknoop lijkt me niet voldoende.

Kafka in het licht van de moderne astrologie

Kafka (Praag 3 juli 1883 6u53 - + 3 Juni 1924) mag gerust beschouwd worden als één van de grootste schrijvers van de laatste eeuwen.

Wanneer je zijn radix ziet, zie je dat die sterk gecentreerd is op de tekens Stier - Tweeling - Kreeft, wat hier overeenkomt met de huizen 10 en 11. Het centrum van deze concentratie valt op de conjunctie Mercurius-Venus in Tweeling, dus het prototype van de schrijver, de literator, de "schone letteren" zelf. Deze conjunctie staat scherp vierkant op Uranus in Maagd. Vandaar een bijna dwangmatig uiterst complex liefdeleven, een uiterst vreemde, maar anderzijds zeer accurate gedachtenwereld, die zich alleen maar langs schrijven waar kan maken. En dan nog, want testamentair wilde Kafka dat al wat hij geschreven had zou worden vernietigd. Het uitzonderlijk vreemde wat we bij Kafka vinden, het " kafkaïaanse" wordt hem als het ware door dit scherpe vierkant "gedicteerd, onherroepelijk opgelegd".

Al wat Kafka opbouwde, werd achteraf weer afgebroken, zoniet, brak hij zelf het weer af. Zijn belangrijkste werken voltooide hij nooit, zijn liefdesrelaties brak hij af, zelfs iedere belangrijke zin in zijn literair werk ontcrachtte hij telkens op einde op één of andere manier. Hij beschreef het menselijk leven als iets dat (schijnbaar) begint in veelbelovende vrijheid, maar onvermijdelijk naar zijn val wordt toegezogen en er uiteindelijk onweerstaanbaar inloopt.

Dit overheersende kenmerk staat echter niet direct in zijn radix. Wel komt het naar voor als we de progressieve horoscoop op zijn sterfdatum trekken. Terwijl radix Neptunus relatief onschuldig stond, staat Pr. Neptunus bij het overlijden vierkant Zon. Zijn leven is een weg geweest van "behoorlijke" zon naar de vernietiging toe (vierkant Neptunus). Deze "vernietigingskracht" maakt niet alleen zijn leven concreet af maar is een grondtrek heel zijn leven door, kleurt, bepaalt beslissend zijn wijze van zijn en zijn manier van schrijven. Mijn stelling nu: om een persoon te " karakteriseren" is het niet voldoende de radix te duiden. De progressieve horoscoop kan gegevens aanbrengen die de radix je (nog) niet kan geven. Of: zoals een aloude wijsheid zegt: men kan pas echt iets "definitief" over iemand zeggen wanneer die overleden is.